

◀ **SELVPLANTET:** Anna Strømsrud står mellom stammene på et rognetre som hun selv plantet ved misjonshuset på Kalfarnes for over 50 år siden. Trær vokser veldig langsomt på værharde Senja.

HJEMMETS ØNSKEBRØNN

Indianer-Annas drøm

I Hjemmet nr. 38, nr. 39 og nr. 40 i 2003 hadde vi en reportasjeserie om Anna Strømsrud, der hun fortalte om sine spennende og utrolige opplevelser i de årene hun virket som misjonær i Paraguay. Den gangen ga Anna også uttrykk for at hun gjerne ville se igjen Senja, der hun misjonerte før hun reiste til Paraguay.

Rodde rundt med budskapet

Heldigvis var det også en annen evangelist på stedet, Antonette Medby, populært kalt «Netta», som Anna skulle virke sammen med.

–Vi to ble etter hvert litt av et radarpar som ikke lot oss stanse av noe. Til å begynne med rodde vi rundt i de forskjellige fjordene og evangeliserte pr. båt. Men vi gjorde mer, vi likte begge å fiske, og vi lå gladelig på årene i to timer for å komme ut på de beste fiskeplassene. Der kunne vi få 100 kilo fisk for vi var fornøyde og kunne ro tilbake med mat for lange tider, minnes Anna.

Etter et par år fikk de en motor installert i misjonsbåten, som de kalte for «Duen».

–Det var en fem hestekrafters bensinmotor som hjalp oss frem i all slags vær. Netta var styrmann, og jeg var maskinist. Men det var ikke alltid den gikk som den skulle, og noen ganger var vi ille ute på det lunefulle Senjahavet, sier hun.

Spesielt godt husker Anna en gang Netta og hun hadde vært i Gryllefjord for å handle — en tre timers tur i godt vær. På tilbakeveien kom de forbi Kjerringberget, hvor det var en god fiskeplass et stykke utenfor noen litt lumsk skjær. De slo av motoren og la seg til å fiske.

–Vi fikk godt med fisk, og ble ivrigere og ivrigere. Vi merket ikke at det var begynt å blåse

opp, og bølgene gikk ganske høyt da vi omsider bestemte oss for å dra videre hjemover. Men da startet ikke motoren! Vi drev urovekkende fort mot de stygge skjærene. Jeg sveivet og sveivet, men ingen start. Som maskinist skrudde jeg i vill fart opp pluggene og rensset dem. Fortsatt ingen start. Da kom jeg til å tenke på disiplene da de var i havsnød på Genesaretsjøen. De må ha hatt akkurat den samme, fæle følelsen. Som troende burde man kanskje ikke være redd i en slik situasjon. Men vi befant oss tross alt på Jorden, og ikke i Himmelen...

Like før panikken tok henne, begynte Anna å be så inderlig som hun aldri før hadde bedt.

–«Kjære Gud i Jesu navn, berger du oss fra disse skjærene, skal jeg tjene deg resten av livet!» ropte jeg ut i kulingen. Da var vi like ved å bli skyllet opp på skjærene. Akkurat da startet motoren. Det var Herren som i siste øyeblikk hadde overtatt min jobb som maskinist. Jeg skyldte nå Gud mitt liv, og jeg hadde ikke noe valg; jeg måtte gå den veien som var staket opp for meg, sier Anna.

Mirakuløs femtilapp

Anna beretter at det var mange små og store mirakler som skjedde der nord.

–Tremelig midt i min periode ble jeg igjen plaget av en veldig hjemlengsel, men penger til hjemreise hadde jeg ikke. Derfor gikk jeg rundt i fjæra og syntes

synd på meg selv. Det var lavvann og tørr tangbunn langt utover. Og det var mens jeg gikk slik og sturte at jeg fikk øye på noe grønt langt der ute. Jeg gikk mot den grønne flekken, og der lå det en våt femtilapp som havet hadde lagt fra seg midt oppe på en diger stein! Det var akkurat det beløpet jeg trengte for å komme meg hjem. Jeg tørket den himmelsendte seddelen, men hadde store problemer med å gi den fra meg da jeg skulle kjøpe billett, kan jeg huske.

Noe av det Anna erindrer best fra årene på Kalfarnes, var alt det voldsomme været.

–Vi var som oftest livredde da det sto på som verst. Da gikk vi ikke og la oss, men satt bare og skalv og ventet på at vindusrutene skulle blåse inn. Veldige vinterstormer opplevde vi også mange av, de kom ofte som ut av en sekk. Vi måtte hugge veden vår selv, Netta og jeg. Og en gang vi var ute med kjelke og øks, ble vi overrasket av en slik stor storm. Det blåste sånn at vi ikke fikk puste. Vi måtte gjemme oss bak en stor stein for å kunne trekke pusten. Men hjem kom vi oss omsider, med både veden og åndedrettet i behold, forteller Anna.

Til sin gamle venninne Kitty sier hun at det i sannhet har vært

Nord-Norgesevangelistene
Antonette Medby, Anna Strømsrud

▲ **EVANGELISTER:** Anna Strømsrud (t.h.) fotografert sammen med Antonette Medby da de to var evangelister på Senja. De to opplevde mangt et eventyr og mirakel.

(Foto: Privat)

en stor opplevelse å komme tilbake til Kalfarnes.

–Jeg har truffet så mange kjente. Folk som kjenner meg igjen, folk som bare var unger på den tiden jeg var her. Og bare dette å kunne kjøre gjennom alle de moderne tunnelene på veien ut hit var fantastisk. Her var jo ikke vei den gangen, bare en liten stump som ble trafikkert av en liten, rød lastebil som så vidt skranglet og gikk.

Anna har hatt god tid til å tenke igjennom livet sitt i løpet av den uken hun har vært på Senja:

–Jeg har tenkt som så at hadde jeg fått livet mitt om igjen, ville jeg gjort akkurat det samme. Dratt til Senja først, og til jungelindianerne etterpå. Dette å kunne være bare bitte lite grunn for noen som trenger deg, det oppveier alt. Mot det blekner alt annet.

arild.mikkelsen@bm-media.no